

Kázání Marka Vanči ze 4. dubna 2021 v Krucemburku

Kázání Marka Vanči ze 4. dubna 2021 v Krucemburku

I. čtení: Mt 28, 1-10

II. čtení: 1. Kor 15, 1-12

Milé sestry a milí bratři,

na Velký pátek jsme si říkali, že Bohem nastavené zrcadloje člověku velmi nepříjemné a že člověk tak, jak je nechápe a nepřijímá oběť Pána Ježíše Krista.

Ale pokud jsme měli problémy s obětí a smrtí Pána Ježíše, tak se vzkříšením je to ještě horší. Když o tom začne křesťan dnes mluvit - /tedy pokud se vůbec odváží/, pak bude brzy lidmi umlčen s tím, že na pohádky už jsou staří a že jim má přestat vykládat nesmysly. Jak vyložit dnešnímu člověku základní skutečnosti křesťanské víry, že Ježíš zemřel za naše hříchy, že byl vzkříšen, že se zjevoval po svém vzkříšení učedníkům, nikdo v církvi pořádně neví. Vedou se o to spory a výsledky jsou žalostné.

Ale i my, lidé věřící, potřebujeme znovu slyšet o vzkříšení, o této nové skutečnosti, na které křesťanská církev stojí. A nejsme první, kdo to potřebuje slyšet. I apoštol Pavel musel Korintským křesťanům, kteří už dříve uvěřili na základě Pavlova zvěstování, to všechno znovu povědět. Vypadá to, jako by je chtěl nenápadně a jemně napomenout. Asi ve smyslu: „je třeba, abych vám znovu vyložil tu radostnou zvěst, sice už jste to všechno slyšeli, ale je třeba, abyste slyšeli znovu a uvědomili si, na čem opravdu stojíte a co vás drží“. Jedna věc je uvěřit, nadchnout se pro Ježíše a druhá věc je víru osvědčit v situacích života. Mnoho lidí ztratilo víru v Boha během svého života, ačkoliv v církvi vyrostli. Korintští sice uvěřili, ale to byl jen počátek procesu, zapomněli, že víra je děj, že je třeba se evangelia znovu a znovu chápat a pevně ho držet v paměti. Pavlovi připadlo, že se korintští evangelia příliš nedrží.

A tak jim znovu ve zkratce připomíná vlastní obsah evangelia. Že Kristus zemřel za naše hříchy tak, jak předpovědělo Písmo Starého zákona, že zemřel a byl skutečně pohřben a že poté třetího dne vstal z mrtvých a zjevil se učedníkům. Pavel jim to připomíná, protože ví, že mají problémy s tím, spolehnout se na vzkříšení Pána Ježíše ve svém životě a pochybují, že by mělo velký význam pro jejich smrt. Nevíme přesně, jaké pochybnosti měli korintští křesťané. Nejspíše nepopírali skutečnost, historickou událost Ježíšova vzkříšení, a měli za to, že ho ve svém životě nepotřebují, že se v jejich životě nijak neprojeví. Měli za to, že když jsou pokřtěni, že mají už jistý podíl na Ježíšově smrti a vzkříšení. Měli za to, že už nabyli dokonalosti účastníků Božího království. Necháпали, že ještě potřebují konečnou a dokonalou proměnu pro Boží království. Soustředili se na současné dění svého života a od budoucnosti už příliš nečekali. Možná nepočítali se skutečností vlastního zmrtnýchvstání, ani budoucího vzkříšení věřících.

Pavel se jim snaží dosvědčit, jak to bylo. Jak se Ježíš zjevil dvanácti, pěti stům bratřím najednou, pak Jakubovi, pak znovu dvanácti a pak jako nedonošenému dítěti, nedochůdčeti i Pavlovi. Pavel tím tvrdým výrazem chce říci, že to byla veliká boží milost, když zažil zvláštní Boží zjevení, on - původně nepřítel Božího lidu a Pána Ježíše Krista. Nebyl toho hoden, aby se stal svědkem, apoštolem, vyslancem Pána Ježíše Krista. Pavlova jistota o Kristově zmrtnýchvstání byla založena na jeho zážitku u Damašku. Jel tam jako člověk, který se Kristu vysmíval a víru v něho považoval za katastrofální omyl. Před Damaškem mu zmrtnýchvstalý Kristus zastoupil cestu. Z Kristova odpůrce se stal Kristův vyznavač. A kdo by o jeho výpovědi pochyboval, může se zeptat jiných. V době Pavlově žili ještě jiní svědci vzkříšení. Pavel chce korintské dostrkat k tomu, aby pochopili, že tak jistě jako byl Ježíš ukřižován a zemřel, tak jistě také vstal z mrtvých. Chce, aby pochopili, co to znamená pro jejich život i pro jejich smrt. Proč by se jinak Pavel tolik namáhal, proč by se tolik nadřel, když šířil dobrou zprávu o Ježíšově oběti a vzkříšení, kdyby to nebyla jistota a pravda. O pár veršů dál volá: „A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná a klamná je i naše víra, a my jsme odhaleni jako lživí svědkové“.

Pokud nevstal Ježíš Kristus z mrtvých, pak se hrouť našim životům půda pod nohama. Pak bude víra v Boží budoucnost, v účast na Božím království iluzí. Ti, kteří od budoucnosti nečekají již nic nového a spokojují se s přítomným stavem, ti jsou-li důslední, musí popřít i Kristovo vzkříšení, říká

Pavel korintským. Ale to je málo, vlastně nic. „Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí“. To by pak bylo lepší žít bez Boha a bez víry. „Jestliže mrtví nevstanou, pak jezme a pijme, neboť zítra zemřeme“, říká Pavel na konci této kapitoly.

Kdo si je, sestry a bratři, s Pavlem jistý, že Kristus vstal z mrtvých /a tady se spolehněme na to, že dle Pavlova svědectví jej mnozí viděli živého/, ten už může s určitou dávkou pokory spoléhat na to, že mu Ježíš i jeho vlastní zmrtnýchvstání přislíbil. Kdo věří Zmrtnýchvstalému, ten má počítat se svým vlastním zmrtnýchvstáním, už teď, ve svém vlastním a smrtelném životě.

Není třeba dodávat, že k takovému počítání je třeba mimořádné odvahy. Všecko, co o smrti víme, mluví proti zmrtnýchvstání. Mluví proti němu všecko naše střízlivé a na zkušenosti založené poznání. Všecko, co víme o nemoci, stárnutí, o opotřebování lidského organismu, všecko, co je skryto za syrovou skutečností hřbitova a krematoria, všecko to mluví pro definitivnost zániku a konce, který pro člověka znamená jeho smrt. A přece - Ježíš Kristus vstal z mrtvých a dal nám tím příklad. Myslet na svou vlastní smrt z úhlu Kristova prázdného hrobu, vztáhnout Ježíšovo vítězství nad smrtí osobně na sebe, znamená počítat s vlastním zmrtnýchvstáním.

To právě Korintští pominuli. Nečekali už nic nového od budoucnosti. Měli za to, že už všechno z tajemství Božího království mají v přítomném okamžiku, že je Bůh nemůže ničím překvapit. Zapomněli, že je třeba proměny způsobu svého bytí do podoby Božího království. Zapomněli, že člověk tak jak je, nemůže mít podíl na království Božím.

Ani my si nemůžeme myslet, že už máme vše v kapse. Boží budoucnost nás teprve čeká. Do té doby je třeba podržet a udržet víru v Pána Ježíše Krista ukřižovaného i vzkříšeného. Už jsme ji přijali, teď je třeba ji osvědčit v životě a nepřijít o ni. Ke spáse teprve směřujeme. Ještě nejsme v nebesích, je třeba bojovat dál. Jsme sevřeni z mnoha stran, ale máme naději. Ta naděje se týká Boží budoucnosti, že Bůh promění naše pomíjivé tělo v tělo nové, které bude odpovídat Božímu království. Ta naděje nám dovoluje věřit, že díky Kristovu vzkříšení budeme i my vzkříšeni, že budeme s ním, který už vstal z mrtvých před námi, že tam budeme se všemi, kteří budou obživeni skrze Pána Ježíše Krista.

V Ježíšově vzkříšení k nám přichází nová skutečnost Božího království. Kdo by nevěřil a neočekával vyvrcholení Božího království v budoucím vzkříšení, ten by měl i Ježíšovo vzkříšení pokládat za klam a zdání.

Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kteří zesnuli.

Amen

Modlitba: Pane Bože náš, přišli jsme do shromáždění tvé církve, abychom tě chválili a oslavovali. Vzkřísil jsi Ježíše z mrtvých. Z toho vyplývá, že smrt nemá v životě člověka poslední slovo. Dej nám, prosíme víru, abychom dohlédli až k cíli, kterým je tvé království, doba, kdy se naplno prosadí tvá vláda. Do té doby, prosíme, přicházej, otevírej nám Písmo, syť nás svým slovem a provázej svatým Duchem. Smíme znovu prožívat ten zázrak, že ty pozvedáš zarmoucené a opuštěné a vždy znovu se jim ukazuješ jako živý Pán. Zbav nás všeho, co nám brání soustředit se a upnout se na zvěst evangelia. Ať je tvoje církev světlem světa a útočištěm pro všechny, kdo za tebou touží jít a žít podle tvé vůle. Amen